

Oma Miriam heeft het na elf jaar wel gehad

‘NIET NÓG EEN OPPASKINDJE...’

Miriam (63) heeft elf jaar lang met veel plezier op haar vijf kleinkinderen gepast, maar dat valt haar wel steeds zwaarder. Ze is dan ook blij dat de jongste bijna naar school gaat. Maar dan komt haar middelste dochter met een onverwacht nieuwtje...

Drie dochters heb ik: Tanja, Willemijn en Esther. Van Tanja en Esther wist ik dat ze kinderen wilden en dat vond ik erg leuk, want ik wilde zelf dolgraag oma worden. Toen Tanja nog voor de geboorte van haar eerste kind vroeg of ik oppasoma wilde worden, aarzelde ik dan ook geen moment: ja, dat wilde ik wel!

Mijn eerste kleinkind, Toby, kwam twee dagen per week en in het weekend kwam hij vaak ook nog een nachtje slapen. Ik genoot er met volle teugen van en draaide mijn hand niet om voor een oppasdagje meer of minder. Niet zo gek, want ik was toen ook nog een stuk jonger, fitter en soepeler dan nu. Het is inmiddels alweer elf jaar geleden dat ik Toby voor het eerst in mijn armen hield.

Toby was drieënhalftoen Esther vertelde dat ook zij eindelijk in verwachting was. Meteen daarna kwam het verzoek of ik ook op haar kindje wilde passen. Ik vond het vreselijk dat Toby naar school ging en dat ik hem moest gaan missen, dus was ik blij met de komst van een nieuwe baby. Cassandra kwam voor de eerste keer toen ze twee maanden oud was. Het was een heerlijk knuffelpopje dat zichzelf goed kon vermaken, maar toch had ik er het nodige werk aan. Vaak moest ik Cassandra's middags wakker maken uit haar middagdutje om Toby van school te halen. Tot aan etenstijd had ik het dan altijd even heel erg druk met die twee. Hard werken, maar ook daar draaide ik mijn hand nog niet voor om.

Ik merkte dat ik het zwaar begon te vinden toen Toby's zusje Dani twee jaar later werd geboren. En weer een paar jaar

later kreeg ook Cassandra er een zusje bij, Marysia. Vier kinderen om voor te zorgen! Inmiddels kreeg ik wel hulp van mijn man Bram - die met pensioen is - maar na een dag met zo veel kinderen had ik een dag nodig om bij te komen. Jaar in, jaar uit. En er is uiteindelijk nog een schattig knulletje geboren bij Tanja. Rik is nu bijna vier. Al elf jaar lang ben ik dus twee dagen per week in de weer als oppasoma en hoeveel ik ook van alle kinderen hou: Bram en ik hebben het al een jaar of drie eigenlijk wel gehad.

Eindelijk rust?

Ik heb weleens een halfslachtige poging gedaan om dit met Tanja en Esther te bespreken, maar dan werd er gezegd: "Ach, ze zijn groot voordat je het weet!" Of: "Het is toch fijn dat je zo'n band met elkaar opbouwt?" Ik was gevoelig voor die argumenten, want ergens moest ik ze wel gelijk geven. We hebben inderdaad een heel hechte band met onze kleinkinderen en daar ben ik heel blij mee. Dat idee heeft me de laatste oppasmaanden zo'n beetje op de been gehouden, samen met het vooruitzicht dat Rik bijna naar school gaat. En dan zouden Bram en ik eindelijk weer de tijd aan onszelf hebben! Lekker uitslapen en daarna fietstochtjes maken. Weer eens spontaan bij onze familie in Friesland blijven slapen of eindelijk eens dat reisje naar Rome boeken. Daar kwam het nooit van, omdat we er voor onze kleinkinderen moesten zijn. Dat konden we toch niet zomaar afzeggen? Tanja en Esther rekenden immers op ons. Al maanden droom ik van het moment waarop Rik voor het

eerst naar de kleuterschool zal gaan. Bijna is het zover. Na school zullen we de kinderen nog wel opvangen, maar als we er niet zijn, nemen onze dochters maar een paar uurtjes vrij. Dat regelt zich vanzelf wel, we hebben het nu lang genoeg gedaan. Eindelijk vrijheid, eindelijk rust!

Verbazing

Maar nu gooit er toch iemand roet in het eten. Mijn middelste dochter Willemijn. De avonturierster, de reizigster, de 'oude vrijster' van het stel. Al jaren single en ook niet van plan om daar iets aan te veranderen. Ik had dan ook nooit verwacht dat zij ooit een kind zou krijgen. Eergisteren kwam ze terug van een halfjaar Australië. "Ik moet jullie iets vertellen", zei ze. "Voorlopig ga ik niet meer op reis. Ik heb een baan hier in Nederland gevonden en zal hier blijven en een leven opbouwen. Ik ben namelijk zwanger." Ik dacht dat ik van mijn stoel af viel, zo verbaasd was ik. Natuurlijk was ik ook blij, maar die blijdschap werd een stuk minder toen ze liet vallen dat ze op ons rekende bij de opvoeding van haar kindje. Ze ging er gewoon van uit dat wij wel zouden gaan oppassen. Terecht eigenlijk, want bij haar zussen hebben we dat tenslotte ook gedaan. "Natuurlijk", stotterde ik, maar tegelijkertijd kon ik wel huilen. Weer vier jaar lang twee dagen in de week verplichtingen! Weer sjouwen met een baby en hannesen met een kinderwagen. Ik kijk uit naar de komst van de baby, maar niet naar de oppasdagen. Ik weet alleen niet hoe ik daar onderuit kan komen zonder Willemijn te kwetsen... ■